

kivüli körülmények nem jogosítják fel a bizottságot arra, hogy a törvénynek azon rendelkezéseitől, amelyeket az elemi csapások által okozott károk rendkívüli eseteire előír, el térjen.

A felterjesztett iratoknál levő mintaterek jegyzékéből megállapítható, hogy a károsodott területek időnként a víz-áradásnak vannak kitéve. Az ilyen földterületek az 1925. évi 100. P. M. számú pénzügyminiszeri H. Ö. 39. §-ának (4) bekezdése szerint árvizkár címén adóelengedésben egyáltalában nem részesíthetők. Ezen területekre nézve ugyanis az árvizzel való előntés veszélye az osztályba sorozásnál már figyelembe vétetett és ezért adóköteles feleknek árvizkár címén támasztott földadóelengedési igényét jogosnak elismerni nem lehetett.

A saját automobil elhelyezésére szolgáló helyiség mellék-helyiségnek tekintendő, tehát a házádalap megállapításánál figyelmen kívül hagyandó. (Közigazgatási Bíróság 24.927/1927.) Az elsőfoku hatóságoknak az az eljárása, hogy az után a helyiség után, melyet az adózó fél a saját autója elhelyezésére használ, mint üzlethelyiség után külön számítottak adó-alapot, — téves: Mert ebben a helyiségben az adózó fél semmi üzletet nem folytat, hanem az csak a saját gépkocsija elhelyezésére szolgál, amiért az nem tartozik a H. H. Ö. 9. §. (1) bekezdéséhez fűzött utasítás (3) bekezdésében felsorolt üzlethelyiségek közé, hanem ugyanez utasítás (4) bekezdése értelmében mint kocsiszin csak mellék-helyiséget képez, amely a 9. §. (4) bekezdéséhez fűzött utasítás (4) bekezdése értelmében csak a lakrészek vagy üzleti helyiségek haszonértékének megállapítására bir befolyással. Minthogy pedig ez a helyiség már az 1917 novemberi alapbér megállapításakor is meg volt, s így az adózó fél által lakott lakrész alapbérének megállapításakor figyelembe vétetett: az alsófoku hatóságok által az után most külön felvett 600 aranykorona alapnak megfelelően számításba vett 300 aranykoronát, a kir. közigazgatási bíróság az 1926. évi adóalaphoz kihagyta. A kocsislakásként szereplő, de most gépkocsivezető által használt lakás után pedig csak 120 aranykorona alapnak a 36% át vette adóalapul. Mert ez után az épületrész után az alap ugy az 1917. novemberben ennyi volt, mint az 1925. évi házádalap megállapításánál is ennyi vétetett alapul, s minthogy a bérbeadott lakások alapbérét se lehetett emelni, az ez után számításba vehető haszonérték megállapításánál sincs indok az alap emelésére.

A nyers házbérjövdelemből házbérfillér címén levónak helye nincs, mert csak a külön szedett házbérfillér nem számítható a nyers házbérjövdelemhez. (Közigazgatási Bíróság

3.543/1928. szám). Panaszosok azt kifogásolják, hogy a házbérfilléreket az adóalapból nem vonták le. A bíróság a kifogást alaptalannak találta. A felterjesztett iratoknál levő házbérbevallási iv szerint házadó alá a nyers házbérfővedelem vonatott és a panaszosok által levonásba hozni kívánt házbérfillérek ebben az összegben benne foglaltatnak, vagyis panaszosok a bérlőktől a házbéren felül külön házbérfilléreket nem szedhetnek. Az 1925. évi 200/P. M. számú p. ü. min. H. Ö. 8. §-ának (6) bekezdés 1. pontja szerint csak a külön szedett házbérfillér nem számítható a nyers házbérfővedelembé, vagyis a nyers házbérfővedelemből házbérfillér címén levonásnak helye nincsen.

Az ideiglenes házadómentességet visszavonni nem lehet, ha a vonatkozó határozat anyagilag helyes és a panaszossal szemben anyagilag is jogerőre emelkedett. (Közigazgatási Bíróság 8.864/1927. szám). A pénzügyigazgatóság azon az alapon érvénytelenítette a panasszal megtámadott végzésben az engedélyezett rendkívüli házadómentességet, hogy az épület régi falak felhasználásával emeltetett, tehát panaszosnak adómentességre igénye nincsen. A vitás kérdés tehát első sorban az, hogy a már megadott házadómentességet vissza lehet-e vonni, ha a vonatkozó határozat anyagilag helyes és jogerős. A jelen esetben ugyanis már a mentesség kérdésében való döntés előtt vitás volt az, hogy a régi falak fel lettek-e használva és panaszos a házadómentesség iránt 1922. évi november hó 23-án a pénzügyigazgatósághoz benyújtott kérvényében lakhatatlanná" vált és a „földszinti lakás használhatósága céljából ideiglenesen a földszintet deszkával" befedette, — vagyis a földszinti falak épen maradtak. Az 1923. évi január hó 31-én fogantatosított szemle alkalmával felvett és panaszos által is aláírt jegyzőkönyv is igazolja, hogy a régi földszinti alapfalak „részbeni meghagyásával" vagyis ófalak felhasználásával „teljesen új emelet" létesítettet. Nem lehet tehát azt állítani, hogy panaszos az eljárás folyamán a rendkívüli házadómentesség megadásánál döntő tényállásra nézve a pénzügyigazgatóságot félrevezette volna és a vonatkozó határozat ezen okból anyagilag helytelen volna. Ha pedig a mentesség engedélyezésére vonatkozó határozat anyagilag helyes és a panaszossal szemben anyagilag is jogerőre emelkedett, a rendkívüli házadómentesség megadása reá nézve olyan jogszerzést jelent, amelyet visszavonni nem lehet, mert az eljárás szabályszerű volt és panaszost semmiféle félrevezetési cselekedet nem terheli.

Ha a jövedelemadó alapja az adóköteles által bemutatott pontos kimutatás alapján, bár eltérő összegben állapított meg,